

Τι διεκδικούμε τελικά;

Μέσα από τις τελευταίες αποφάσεις του ΓΣ της ΟΕΝΓΕ αναδύεται μια αντιφατικότητα, που κατά την άποψή μου, δημιουργεί σοβαρά προβλήματα στην ανάδειξη ενός συνεκτικού ιστού αιτημάτων που θα μπορούσαν στην δύσκολη αυτή συγκυρία να δημιουργήσουν συνθήκες αποτελεσματικού συνδικαλιστικού κινήματος. Μοιάζει σαν οι συνεδριάσεις του ΓΣ να αποτελούν πεδίο έκφρασης μιας δήθεν υπερ-επαναστατικής ρητορείας, χωρίς κάποιο αντίκρισμα στην πραγματικότητα, χωρίς στόχο να υπάρξουν συγκεκριμένα αιτήματα για διεκδίκηση, αιτήματα τέτοια που να δίνουν κάποια διέξοδο στηριγμένα πάνω στις εμπειρίες και τις αγωνίες των νοσοκομειακών γιατρών. Μοιάζει σαν κάποιους να τους απασχολεί περισσότερο να υπάρξει ένα κείμενο-απόφαση που θα επιβεβαιώνει τον ψευτο-επαναστατικό αυτισμό τους, παρά μια απόφαση που θα διευκολύνει μαζικές πρακτικές και συλλογικές διεκδικήσεις...

Και επειδή τα πράγματα είναι καλό να λέγονται με το όνομά τους, μοιάζει σαν αυτοί που έχουν αναλάβει τα ηνία της ΟΕΝΓΕ μετά το συνέδριο, να γίνονται δέσμιοι των εμμονών της ΑΡΣΙ, προκειμένου να αντιπαρατεθούν στο μπλόκ Λαοπόδη-Τσούκαλου, απεμπολώντας κάθε δικαίωμα να πείσουν.

Δεν στέκομαι στην ανεκδιήγητη απόφαση να συμμετάσχει η ΟΕΝΓΕ σε συγκέντρωση του... ΠΑΜΕ (!), επιβραβεύοντας έτσι αυτούς που διασπούν το συνδικαλιστικό κίνημα. Αυτό αποτελεί ένα ασήμαντο επεισόδιο, που θα παίξει τον όποιο επικοινωνιακό ρόλο για την (αυτο)επιβεβαίωση κάποιων (ποιων άραγε;).

Το σημαντικό βρίσκεται αλλού. Το πιο ουσιαστικό πρόβλημα βρίσκεται στο ότι, αν και σωστά έχει εντοπιστεί **το ζήτημα της εφημερίας σαν το κεντρικό** πεδίο αντιπαράθεσης με την κυβερνητική πολιτική στο χώρο των νοσοκομείων, εν τούτοις η ΟΕΝΓΕ αδυνατεί να συγκροτήσει ένα διεκδικητικό πλαίσιο που θα αντιπαρατίθεται συνολικά στην πολιτική αυτή.

Η ΟΕΝΓΕ δεν έχει κατορθώσει να αναδείξει σαν κυρίαρχο στοιχείο αντιπαράθεσης με το νέο νόμο ακριβώς αυτό: ότι εξαρτά την επιτέλεση μιας κοινωνικά αναγκαίας λειτουργίας (εφημερία) από τα τυχόν ...έσοδα των νοσοκομείων. Εκεί έγκειται η βαρβαρότητα και η κοινωνική αναλγησία. Αυτό είναι που πρέπει να αναδειχτεί και να ανατραπεί. Αντίθετα, σαν αυτό να μην ήταν αρκετό για να καταγγείλουμε την κυβερνητική πολιτική, στα κείμενα του ΓΣ κυρίαρχο στοιχείο αναδεικνύεται η «ιδιωτικοποίηση» (;) των νοσοκομείων...

(η ιδιωτικοποίηση νοούμενη σαν ο «μαϊντανός» που πρέπει να συνοδεύει κάθε καταγγελία, είτε υπάρχει είτε όχι ... Αποτελεί αντικείμενο συζήτησης αν πολιτική του νεοφιλελευθερισμού στοχεύει στην ιδιωτικοποίηση των δημόσιων νοσοκομείων ή στην υποβάθμισή τους –όπως και του δημόσιου τομέα γενικότερα-, προκειμένου να υπάρξει έδαφος για ιδιωτικές επενδύσεις στην υγεία. Αλλά αυτή η συζήτηση δεν μπορεί να γίνει στα πλαίσια αυτού του κειμένου...)

Από την παραπάνω ανάλυση θα προέκυπτε σαν λογική συνέπεια ότι όλες οι προσπάθειές μας (πολιτική καταγγελία, κινητοποιήσεις κλπ) και με την ευκαιρία της νέας ηγεσίας του υπουργείου (πίεση για επανεξέταση κάποιων επιλογών της προηγούμενης ηγεσίας), θα έπρεπε να στοχεύουν στην απόσυρση των σχετικών διατάξεων του νέου νόμου (3868) και την αντικατάστασή τους.

Αντί γι αυτό, ο στόχος που τίθεται είναι η **«κατάργηση του νόμου»** νοούμενη σαν κάτι διαφορετικό και σε αντιπαράθεση με το αίτημα της αντικατάστασης συγκεκριμένων διατάξεων.. Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι κάθε πρόταση για

στοχευμένη διεκδίκηση που αφορά στις συγκεκριμένες ρυθμίσεις που συνδέουν την εφημερία με τα έσοδα της απογευματινής λειτουργίας, τίθεται αυτόματα εκτός πλαισίου, γιατί δεν προϋποθέτει την συνολική κατάργηση του νόμου . Αν για παράδειγμα η Γραμματεία της ΟΕΝΓΕ συναντήσει τον Υπουργό και ζητήσει να αντικατασταθούν οι συγκεκριμένες ρυθμίσεις, θα καταγγελθεί για «ξεπούλημα» γιατί δεν έθεσε προϋπόθεση για οποιαδήποτε συζήτηση την κατάργηση όλων των άλλων διατάξεων του νόμου (ποιων άλλων άραγε;)... Εδώ δεν πρόκειται καν για μαξιμαλισμό, πρόκειται για ψευτο-επαναστατικό βερμπαλισμό χωρίς καμιά απολύτως ουσία.

Θεωρώντας ότι το αρνητικό πρόσημο του νέου νόμου καθορίζεται από τις ρυθμίσεις που αφορούν στην αμοιβή των εφημεριών, πιστεύω ότι είναι αναγκαίο να διαμορφωθεί ένας σαφής διεκδικητικός στόχος: **προγράμματα εφημεριών με βάση επιστημονικά κριτήρια κοινωνικής αποτελεσματικότητας και ασφάλειας. Αποσύνδεση της αμοιβής της εφημερίας από οποιαδήποτε διαδικασία ιδίων εσόδων των νοσοκομείων και χρηματοδότησή τους αποκλειστικά από τον κρατικό προϋπολογισμό.**

Για την εξυπηρέτηση αυτής της διεκδίκησης είναι απαραίτητο να διατυπωθεί από την μεριά μας ένα **ενιαίο πρότυπο εφημέρευσης**, χωρίς άλλες καθυστερήσεις και παλινωδίες . Αυτονόητα, αποσύνδεση της χρηματοδότησης των προγραμμάτων εφημερίας από οποιαδήποτε μορφή ολόημερη λειτουργία (δεν μπορεί η διοίκηση ενός νοσοκομείου να λέει στην τοπική κοινωνία «ξέρεεις χρειάζονται πχ τρεις παθολόγοι στην εφημερία, αλλά αν δεν έχω έσοδα θα βάζω έναν...!!!)

Τέλος, ως προς την ίδια την **απογευματινή λειτουργία**, θα λέγαμε ότι κι εδώ οι αποφάσεις του ΓΣ της ΟΕΝΓΕ στέκονται μάλλον αμήχανα, δεν προτείνεται τίποτα για την αντικατάσταση των απογευματινών ιδιωτικών ιατρείων αν και έχει διατυπωθεί επανειλημμένα αρνητική θέση γι αυτά. Πρέπει να γίνουμε σαφείς: ή α) θα πούμε ότι δεν υπάρχει καμιά κοινωνική ανάγκη για εκτός ωραρίου τακτική λειτουργία , συνεπώς πρέπει να καταργηθούν τα ιδιωτικά ιατρεία και μένουμε εκεί, ή β) θα πούμε ότι επειδή για κάποιες δραστηριότητες (πιο εξειδικευμένες σε σχέση με την πρωτοβάθμια περίθαλψη) υπάρχει μεγάλη αναμονή, οι δραστηριότητες αυτές με κάποιο τρόπο θα πρέπει να επιτελούνται και εκτός ωραρίου, χωρίς οικονομική επιβάρυνση των ασθενών .

Προσωπικά είμαι με την δεύτερη εκδοχή. Φυσικά, είναι οπωσδήποτε αναγκαία μια αναλυτική συζήτηση προκειμένου να καταλήξουμε σε πρόταση, αρκεί πρώτα να συνομολογήσουμε ότι χρειάζεται η συζήτηση και να κατανοήσουμε ότι η δήθεν αδιαλλαξία που αρνείται την ανάγκη εναλλακτικών προτάσεων για διεκδίκηση (και ζητά απλά «κατάργηση του νόμου»), οδηγεί στο να μην αλλάζει τίποτα (στην περίπτωση μας, στην παραμονή των ιδιωτικών απογευματινών ιατρείων)

Συναδελφικά
Γιώργος Γιαννόπουλος
Πάτρα, Σεπτέμβρης 2010